

Zmizení profesora Jindáčka

Jak to začalo?

No – on to vlastně ani tak moc začátek nebyl. Spíš konec. Prostě se provalilo, že jsem Modrého Poťoucha a všechna ostatní rozkmotřidla v Potměchách objevil s profesorem Jindáčkem já. Není ani úplně přesné říkat, že se to provalilo, tedy jako že to někdo detektivsky vypátral a roztroubil. Žádné velké pátrání k tomu nebylo potřeba, nejspíš to prokoukl každý, kdo dočetl knížku Modrý Poťouch až do úplného konce.

Zpočátku jsem v ní o sobě skromně ani necekнул, jenže když byla knížka dopsaná, už jsem tu skromnost nezvládl a na zadní stranu obálky jsem napsal, že na objevení rozkmotřidel mám zásluhu taky já.

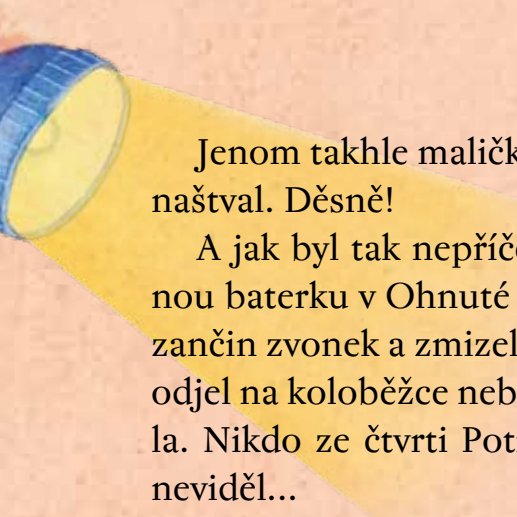
„Chci věřit tomu, že v jádru nejsme špatní. Třeba za to nemůžeme, že jsme někdy hádaví, závistiví, lhostejní nebo poťouchlí. Možná za to mohou rozkmotřidla, která nám najednou

skočí za krk, popíchnou nás nebo přidusí, a my se pak chováme jinak, než bychom měli. Není snadné se Potouchům, Závidkám, Hádkonošům, Chamtíkům, Lakomidlům, Urážům, Jájákům či Kliduozalům vyhnout nebo se jich zbavit, protože jsou to rozkmotřidla neviditelná a spatřit je můžeme jen přes kouzelné brýle a ve světle baterky starého profesora Jindáčka, který se objevuje v záhadné čtvrti Potměchy. S panem profesorem jsme tyto nebezpečné bytosti pouze odhalili, ale zatím jsme nepřišli na to, jak se s nimi vypořádat. Prosím vás, zamyslete se nad tím, třeba to napadne vás,“ napsal jsem.

... profesor Jindáček
se našel...
Děsně!

Jenom takhle maličko jsem se připomněl a profesor Jindáček se naštvál. Děsně!

A jak byl tak nepřičetně naštvaný, položil žluté brýle a kouzelnou baterku v Ohnuté ulici na práh domu číslo 7, zazvonil na Zuzančin zvonek a zmizel jako uličník. Neví se, jestli tak rychle utekl, odjel na koloběžce nebo odletěl, protože Zuzanka ho už nezahlédla. Nikdo ze čtvrti Potměchy od toho dne už profesora Jindáčka neviděl...

Naštvaný dopis o moulovi

Zuzanka u domovních dveří nenašla jen baterku a brýle. Ležel tam ještě dopis, který mi hned druhý den poslala:

Milá Zuzanko,
lady ti nechávám brýle, baterku a adresu na
sokru moulu, co si v knize "Modrý Potůček", která měla
byť jenom o mně, nepustil x ménku, že se mnou spolupra-
coval!

Spolupracoval?! Chacha, musím se kasmát!!!

Jakápak to byla spolupráce?

Brýle byly moje, baterka byla moje a ten chytrák měl
jenom sučku a papír, aby se všechno kapsal! Když si tak
fandů, ať si s rozkmitá dráčky v Polměchách poradí sám.
Já už na to nemám nervy a ty si myj krk aspoň tři-
krát denně studenou vodou! Jak dobře všo, rozkmitá-
dla, přisávájí se nám keckadu na krk, milují seple
pod límecem a všechno ledové je kachání.

Všo co? Myj si ten krk každsi pětkrát a nespole-
hej na to, že ten moula v Polměchách něco kachá-
ní!

S pozdravem,
prof. J.

Nečetlo se mi to lehce. Bylo mi jasné, že *prof. Ž.* je profesor Jindáček a *moula* jsem já.

„Takhle to nemůžu nechat,“ zavrčel jsem, i když vím, že člověk sám k sobě nahlas mluvit nemá, aby nevypadal jako cvok. Sami sebe velice dobře slyšíme, i když k sobě mluvíme jen v duchu.

Už potichu jsem si do kufříku zabalil pár nejnutnějších věcí, jako zubní kartáček, ponožky, trenky, škrabošku Mikuláše, kdybych se musel maskovat, a čepici s kšiltem. Bez té na cesty nikdy nevyrazím. Zvláště když jedu do míst, kde budu nucen přemýšlet. Tam pak nesundávám čepici z hlavy ani

ve sprše. V zamyšlení totiž často při chůzi narážím do lamp pouličního osvětlení, do stromů, do zdí, nákladních aut a podobných překážek. Velký a tuhý kšilt čepice před těmito úderý celkem spolehlivě ochrání aspoň čelo.

Protože jsem se ale v zamyšlení třísknul do čela o futro hned při zamykání domovních dveří, otevřel jsem kufr a nasadil si čepici už na cestu do Potměch.

V domě číslo 7

o Horního Městečka jsem dojel vlakem, do Dolního Městečka mě vezl autobus. Než vjel do uliček čtvrti Potměchy, natáhl se a ztenčil jako žížala, až z tlustého pána na sedadle přede mnou vyšel všechen vzduch jako z měchu dud, a zvuky, které to doprovodily, zněly taky dudácky. Nejužšími uličkami se autobus prosmýkl jen díky tomu, že jel po dvou kolech. Vystoupil jsem na náměstíčku před známou restaurací U Čápa.

Právě na tomto místě skočil Zuzance za krk Modrý Potouch, když se zasmála vymóděné paní, které přistál v klíně zmrzlinový pohár z číšníkova tácu, a ta zapištěla snad víc, než kdyby jí přistáli na klíně Martani. Tentokrát v zahradní části restaurace nikdo nepištěl, a tak jsem zamířil do Ohnuté ulice k domu číslo 7, v němž bydlela s maminkou a tatínkem Zuzanka a kde Modrý Potouch nejen jim třem předvedl, jak rychle umí rozhádat všechny sousedy.

„Tak to jste vy, kdo vyhnal pana profesora Jindáčka z Potměch,“ řekl Zuzančin tatínek místo obvyklého *Těší mě*, když jsem se mu představil. Jako učitel vštěpoval dětem zásady slušného chování, ale mě dvakrát vlídně nepřivítal. Bylo na něm vidět, že ho opravdu

netěší, co jsem způsobil, a nemíní skákat nadšením, že před ním stojím já místo starého profesora.

Zuzančina maminka na mě koukala jen o maličko přívětivěji. „Škoda. Tohle se nemělo stát. Věřím, že by nás pan profesor rozkmotřidel zbavil,“ povzdechla.

„Profesor, profesor! Pořád jen profesor!“ Naštval jsem se, až mě z toho začalo svědit ucho, jako by mi ho poštipali komáři. „Profesor Jindáček zbaběle utekl, protože si nevěděl rady! Ale když to nedokázal on, tak to neznamená, že to nezvládne někdo jiný. Já vás rozkmotřidel zbavím!“

Podívali se na mě nedůvěřivě.

„Máte za krkem Jájáka.“ Oslepilo mě žluté světlo.

Ve dveřích stála Zuzanka, svítila na mě kouzelnou baterkou a prohlížela si mě přes velké žluté brýle profesora Jindáčka. „Levou rukou vás drží za ucho a pravou vás šimrá pod bradou, jak to dělá paní Máchová svému kocourovi, když ho chválí. Vás to nešimrá?“

„Ne.“

„Hm. Tak se vám to asi líbí,“ zklamaně pokrčila rameny a zhasla baterku.

„Ale jdi ty!“ nenápadně jsem se pleskl dlaní do týla. „Ty jsi Zuzanka, vid? Těší mě,“ napřáhl jsem proti ní ruku, jíž jsem chtěl zahnat Jájáka. Doopravdy mě těšilo, že ji vidím. Věřil jsem, že v ní

budu mít spojence, na kterého se budu moci spolehnout, jako se na ni mohl spolehnout profesor Jindáček.

Zuzanka mi podala ruku jen rychle a opatrně.

„Fakt máte za krkem rozkmotřidlo,“ zopakovala tiše. „A je to Jáják. S velkou zelenou pusou a modrým nosem nahoru.“

„Já to vím,“ vyletělo ze mě. „Schválně na sebe rozkmotřidla lákám, abych s nimi pak mohl zatočit!“ Plácnul jsem to, aniž bych měl nějaký podobný plán vymyšlený.

Zuzanka na mě obdivně vykukula oči. Věřila mi.

„Na mě si rozkmotřidla nepřijdou,“ ujistil jsem ji a sebevědomě jsem se nafoukl, jen tak tak, že mi neuletěly knoflíky od košile. Spiklenecky jsem na ni zamžoural: „Ale kdybych potřeboval pomoc, doufám, že mi pomůžeš.“

Bez rozmýšlení přikývla a podala mi kouzelnou baterku i žluté brýle.

